

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

XXVI. 10. De eadem Socratis amatoria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

ΛΟΓΟΣ κς'.

Ἔτι περὶ τῆς Σωκράτους ἐρωτικῆς.

Σμερδῆς Θραξ ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλξ, μειράκιον βασιλικόν^α, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐκομίσθη δῶρον τυράννω Ἴωνι, Πολυκράτει τῷ Σαμῖω. Ὁ δὲ ἤσθη τῷ δῶρῳ, καὶ ἐρᾷ Πολυκράτης Σμερδῆς, καὶ αὐτῷ συνερᾷ ὁ Τήϊος ποιητῆς Ἀνακρέων. Καὶ Σμερδῆς παρὰ μὲν Πολυκράτης ἔλαβε χρυσὸν καὶ ἀργυρον, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν μειράκιον καλὸν παρὰ τυράννω ἐρῶντος· παρὰ δὲ Ἀνακρέοντος ᾠδὰς καὶ ἐπαίνας, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητῆ ἐραστῆ. Εἰ δὴ τις παραβάλλοι ἐρωτα ἐρωτι, τυραννικὸν ποιητικῶ· πότερος ἂν αὐτοῖν Φανείη ἐνθεώτερος, καὶ ἐράνιος^β, καὶ ἄξιος Ἀφροδίτης ἐπνομάζεσθαι, καὶ ἔργον εἶναι θεῶ^β; Ἐγὼ μὲν οἶμαι κρατεῖν ἂν

DISSERT. XXVI.

De eadem Socratis amatoria.

Smerdies, natione Thrax, formae elegantissimae planeque regiae puer, dono a Graecis quibusdam regi Ionico, Polycrati nimirum Samio, donatus est. Quo munere in tantum rex delectatus est, ut puerum vehementer amaret; in quo rivalem habuit poetam Teium, Anacreontem. Et a Polycrate quidem aurum argentumque dono accepit Smerdies, aliaque eiusmodi, quae puerum formosum a rege amatore accipere aequum est; ab Anacreonte contra carmina ac laudes, et quaecunque ab amatore poeta aequum est. Si quis iam utrumque amorem, regium dico poeticumque, inter se componere velit; utrum eorum diuinum magis coelestemque, utrum magis Venere dignum, magisque sanctum visum iri existimas? Ego illum magis

Sectio 1.

^α Ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων [ἀλξ,] μειράκιον βασιλικόν,] Vulgo ὑπὸ Ἑλλήνων, [κάλξς] μειράκιον βασιλικῶ. Sed eo, quo dedimus modo, nonnullos codices habere monuit Leopardus Emend. XVII. 2.

Ac sane Reg. et Harl. repraesentant μειράκιον βασιλικόν. Historiam narrant Aelianus V. H. IX. 4. et Athenaeus lib. XII. p. 540. E.

^β ἔργον εἶναι [θεῶ;] Vulgo ἔργον εἶναι [ἴσιον.] Reg. ἔργον εἶναι [ἴσιον.]

τὸν Μῆσαις καὶ Χάρισιν ἀνακεκραμένον μᾶλλον, ἢ τὸν ἀνάγκη καὶ δέει. Ὁ μὲν γὰρ αἰχμαλώτῳ ἔοικεν, ἢ μισθοφόρῳ, ἔ πάνυ τι εὐτυχεῖ· ὁ δὲ ἐλευθέρῳ, καὶ Ἕλληνι.

β'. Διόπερ μοι δοκεῖ^c ἔδδ' ἐν τοῖς βαρβάροις πάνυ τι ἐπιχωριάσαι τὰ τῷ ἔρωτος. Ὅπως γὰρ τὸ μὲν πλῆθος δαλεύει, τὸ δὲ ἄρχον δεσπόζει, τὸ διὰ μέσων ἐνθένδε ἐξήρηται^d, τὸ ἰσήμερον τε καὶ ἰσότημον καὶ ξύννομον^e. Ὁ δὲ ἔρως ἔδδενί ἔτιως πολεμεῖ ὡς ἀνάγκη, καὶ ἔστι χρημα γαῦρον, καὶ δεινῶς ἐλεύθερον, καὶ τῆς Σπάρτης αὐτῆς ἐλευθερώτερον. Μόνον γὰρ τοι τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔρως, ἐπειδὴν τῷ καθαρῶς συγγένηται, ἔ πλῆστον τέθηπεν, ἔ τύραννον δέδιδεν, ἔ βασιλεία ἐκ-

gis arbitror, quem Musae Gratiaeque temperant, quam quem necessitas et metus. Alter enim homini captiuo, aut infelici similis est mercenario; alter libero, et Graeco.

2. Quam esse causam arbitror, cur vix apud barbaros amor inueniri soleat. Vbi enim populus feruit, rex imperat; ibi totum illud medium, quod auctoritate, quod dignitate, ac societatis lege inter se par est, penitus sublatum est. Nihil autem amori magis inimicum est, quam metus et necessitas; est enim generosum quid amor ac ingenuum, ipsaque Sparta magis liberum. Solus enim omnium, quae hominibus adesse solent, cui pure ac sine labe vlla haeserit, nec opes admiratur, nec reges metuit, nec regiam stupet, nec iudicium

[ὄσθ.] At Harleian. ἔργον εἶναι θεῶν, quod recepimus. Vide Aelianum V. H. III. 9.

Ibid. καὶ ἔργον εἶναι θεῶν;] Prior Lectio erat ὄσιον pro θεῶν. clare hic vides manum et correctionem ipsius Auctoris. M.

Secūto β'.

c Διόπερ μοι δοκεῖ] Hoc et Platoni ἔδοκει ante Te, Maxime: ex Illo enim habuisti, *Sympos.* p. m. 12. τοῖς γὰρ βαρβάροις διὰ τὰς τυραννίδας αἰσχροὺν ταῦτό γε,

(scil. παιδερατεῖν,) καὶ ἢ γε φιλοσοφία καὶ φιλοσοφία. M.

d τὸ διὰ μέσων ἐνθένδε [ἐξήρηται,] Vulgo τὸ [δὲ] διὰ μέσων ἐνθένδε [ἐξήρηται.] Harleian. vero sic plane dat, vt edidimus; et cum eo facit Reg. ad vltimam vocem quod attinet.

e καὶ ξύννομον] Mallem καὶ ἰσόμενον, vt ἰσήμερον, et ἰσότημον. Paulo ante, pro τὸ δὲ διὰ μέσων, conieceram, τὸ διὰ μέσων, et ita Mff. M.

f ἐγὼ

πλήττεται, ἔ δικασήριον φυλάττεται, ἔ Φεύγει θά-
νατον· ἔ θηρίον αὐτῶ δεινόν, ἔ πῦρ, ἔ κρημνός, ἔ θά-
λαττα, ἔ ξίφος, ἔ βρόχος· ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπορα αὐτῶ
εὐπορώτατα, καὶ τὰ δεινὰ εὐμαχώτατα, καὶ τὰ φο-
βερά εὐπετέστατα, καὶ τὰ χαλεπὰ εὐκολώτατα. Πο-
ταμοὶ πάντες περάσιμοι, χειμῶνες πλωϊμώτατοι, ὄρη
εὐδρομώτατα· πανταχῆ θαρσεῖ, πάντων ὑπερορᾶ,
πάντων κρατεῖ. Πολλῆ γε ἄξιον τὸ ἐρᾶν, τοιῆτον ὄν.
Ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ εὐξασθαί τινα^f νῆν ἔχοντα μη-
δαμῆ ἀπαλλαγῆναι αὐτῆ, εἰ μέλλοι^g ὅμῃ ἐρῶν ἐλεύ-
θερός τε εἶναι καὶ ἀδελῆς καὶ ἀπῆλιος.

γ'. Δέδια δὲ, μὴ ἔ τοιῆτον ἢ παῖσι ἐξῆς, ἀλλὰ
τις ὁμοίότης ἐπιτηδεύματος αἰσχυρῆ ὑποδῦσα ἔργον
καλόν, τῇ πρὸς αὐτὸ εἰκασία καλλωπιζομένη τυγχάνη
μὲν τῆς φαντασίας ὁμοίας, τῆ δὲ τέλεος ἀσοχῆ. Μι-
μεῖται πρὸς καὶ φαρμακοπώλης ἰατρὸν, καὶ συκοφάν-
της ῥήτορα, καὶ σοφιστῆς φιλόσοφον. Καὶ πανταχῆ

cium horret, aut mortem vitat; non bellua vlla, non ignis,
non praeceps locus, non mare, non ensis, non laqueus, illi me-
tum incutit: sed et inuia penetrat, et periculosa superat; et
quae alii metuunt, facile contemnit; et quae aliis difficilia vi-
dentur, facile efficit. Fluios facile tranat, tempestate facile
navigat, in montibus facile currit; vbique praesenti est animo,
omnia despicit, omnia in potestate habet. Res minime con-
temnenda est amor, quoties talis est. Vt arbitror, optaturum
esse sapientem virum, ne vnquam ab eo amor recedat; si qui-
dem vna cum illo libertatem, securitatem, animique firmitatem
consecuturus sit.

3. Vereor tamen, ne in omnibus talis sit, sed potius res
foeda, quae pulcherrimae habitum sibi vendicet, solaque similitu-
dine se efferat; vt ipsam quidem consequatur imaginem, mul-
tum tamen absit a fine. Sicut agyrta imitatur medicum, sycop-
hanta oratorem, sophista philosophum. Ita vbique inuenies
malum

f ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ εὐξασθαί τινα] Scribe καὶ εὐξασθαί. M. g εἰ μέλλοι] Sic Reg. et Har-
leian. vulgo εἰ μέλλει.

MAX. TYR. P. II.

B

Seçtio

εὖροις ἂν ξυμφυῆς ἀγαθῶ κακὸν, πολλῶ τῶ ὁμοίᾳ ἀνακεκραμένον, ἢ προαιρέσει χωριζόμενον, ὡς ὁ ῥήτωρ τῆ συκοφάντη· ἢ τέλει, ὡς ὁ ἰατρός τῆ Φαρμακείας ἢ ἀρετῆ, ὡς ὁ Φιλόσοφος ἢ τῆ σοφιστῆ· προαιρέσεις δὲ καὶ ἀρετὴ καὶ τέλος ὀλίγοις γνώριμα. Ὅταν ἔν ἐν ἐπιτηδεύμασι διπλοῖς καὶ ἀμφιβόλοις τὰ μὲν ὁμοία ἐκ ἀπῆ, τὰ δ' ἀνόμοια προσῆ, ἀνάγκη κατὰ τὸ ἀγνοούμενον ἔ δυναμένοις χωρίζειν^ι τὰς τέχνας, κατὰ τὸ εἰκαζόμενον αὐτὰς συνάπτειν.

δ. Μή ποτ' ἔν καὶ περὶ ἔρωτος ταύτη κριτέον, καὶ ἡγητέον αὐτὸν εἶναι ὄνομα κοινὸν ἐν μεταχριστῆ ἀρετῆς καὶ κακίας τεταγμένον, ὑπ' ἀμφοῖν μὲν δημαγωγῶμενον, σχηματιζόμενον δὲ πρὸς ἑκατέραν, ὁποτέρη ξυγγένοιτο, τῶ τῆς ἐπαγομένης πάθει προσομάζεσθαι. Καὶ μὴν τῆς ψυχῆς δίχα νενεμημένης, ὡς ὁ Πλάτωνός^κ φησι λόγος, ἥς τῶ μὲν τῶν μερῶν ὄνο-

malum bono adhaerere, et ob similitudinem, quam habet, cum eo coalescere; cum tamen vel proposito distinctum sit, ut orator a sycophanta; vel fine, ut medicus ab agyrta; vel virtute, ut philosophus a sophista: pauci enim vel propositum, vel finem, vel virtutem intelligunt. Cum ergo duae artes ambiguae concurrunt, in quibus et similitudo quaedam et dissimilitudo concurrat, necesse est, eas, qui secundum dissimilitudinem separare artes non possunt, ex eo, quod simile est, coniungant.

4. Videamus ergo, an eodem modo de amore fit iudicandum, nomen nimirum esse medium, quod virtutem inter improbitatemque consistit, ut tam ab hac, quam ab illa, suaviter alliciatur; vtriusque formam, vtriusque nomen, prout alteri earum adhaeret, sibi adsumat. Cum autem duae sint, ut Plato docet, partes animae, quarum altera ratio, altera affectus

Sectio γ'.

ἢ ὡς [δ] ἰατρός — ὡς [δ] φιλόσοφος] Ita Reg. et in priore membro Harl. Vulgo utrobique deest articulus.

ἰ ἔ [δυναμένοις] χωρίζειν] Vul-

go ἔ δυναμένης, quod repudiant Reg. et Harleian.

Sectio δ'.

κ ὡς [δ] Πλάτωνος] Sic Reg. et Harl. vulgo ὡς Πλάτωνος. De hac Platonis opinione vide, quae

μα λόγος, τῷ δὲ πάθος ἀνάγκη, τὸν ἔρωτα, εἰ μὲν κακία εἴη, πάθος τι εἶναι ἔρημον λόγος· εἰ δέ τι τῶν καλῶν, δυοῖν θάτερον, ἢ κατὰ τὸν λόγον τετάχθαι πάθος ἀπηλλαγμένον, ἢ κατὰ τὸ πάθος λόγῳ συμπεπλεγμένον. Καὶ εἰ μὲν ὁ ἔρως Φιλίας ἐστὶν ὄρη, καὶ ὄρεξις τῶ ὁμοίῳ πρὸς τὸ ὅμοιον ἀττοντος φύσει, καὶ ἀνακραθῆναι αὐτῷ ὀρεγομένῃ, πάθος ἂν εἴη τῆτο, ἔ λόγος· καὶ δεῖ προσεθῆναι τῷ πάθει τῆτω ἐπιστάτην λόγον, ἵνα ἀρετὴ γένηται, καὶ μὴ νόσος. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν σωμάτων κράσεως, καὶ ἡ υἰγεία πάθος τί ἐστὶν υἰγρῶν καὶ ξηρῶν, καὶ ψυχρῶν καὶ θερμῶν δυνάμεων, ἢ ὑπὸ τέχνης συγκραθεισῶν καλῶς, ἢ ὑπὸ φύσεως ἀρμολοθεισῶν τεχνικῶς· ἂν δὲ ἀφέλης τῆς φύσεως, ἢ τῆς τέχνης, τὸ μὲν πάθος συνετάραξας, τὴν δὲ υἰγείαν ἐξήλασας· ἔτως ἀμέλει καὶ ἐπὶ τῷ ἔρωτος, τὸ πάθος μὲν ὁμοίως ἐστὶ^m, καὶ ἔχη λόγον· εἰ δὲ

affectus dicitur: necesse est, amorem, si quidem sit vitium, affectum esse sine ratione; si virtus, e duobus alterum; ut vel ad rationem referatur, et ab affectu plane separetur; aut ad affectum referatur, qui rationi sit coniunctus. Quod si amor nihil est aliud, quam amicitiae quidam impetus atque appetitus, quo simile natura sua ad simile pertrahitur, ut cum simili misceatur simile, affectus erit, non ratio. Quare necesse erit, ut huic affectui praeficiatur ratio, ut virtus fiat, non morbus. Sicut in corporum nostrorum temperamentis fieri videmus, ubi sanitas nihil est, quam dispositio quaedam, quae ex humido et sicco, frigido et calido, vel naturae vel artis beneficio apte composito constat; quod si vel tantillum naturae demas, vel artis, dispositionem illam turbas, ipsam sanitatem euertis: eodem modo amor, quamuis accedat ratio, affectus esse non desinit;

quae diximus ad Ciceronis Tuscul. II. 20.

ἢ πάθος ἂν εἴη τῆτο, ἔ λόγος·
[καὶ] δεῖ προσεθῆναι] Reg. [ἢ]
πάθος ἂν εἴη τοῦτο, οὐ λόγος· δεῖ
προσεθῆναι. Lege, ὡς πάθος ἂν

εἴη τοῦτο, ἔ λόγος, δεῖ προσεθῆναι.
Quin et Harleian. antepenultimam vocem nescit.

ἢ τὸ πάθος μὲν [ὁμοίως] ἐστὶ,
Paccius vertit: est nihilominus
affectio; ut legerit: τὸ πάθος μὲν

B 2

[ὁμοίως]

ἀφέλης τὸν λόγον, ἐπετάραξας αὐτῆ τὴν συμμετρίαν^π, καὶ νόσον ἐποίησας τὸ πᾶν.

ε'. Ἔσω δὴ ὁ ἔρως ὄρεξις τις ψυχῆς, ἀλλὰ τῆ ὄρεξι ταύτῃ χαλινῶ δεῖ, καθάπερ ἵππῳ θυμῶ. Ἐάν δὲ ἐπιτρέψῃς τῆ ψυχῇ φέρεσθαι, αὐτὸ ἐκείνο, κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν εἰκόνα, ἵππον ἀνήκας ἀδηφάγον διὰ πεδίῳ κροαίνειν^ο καὶ ὑβρίζειν, ἔκ ἐπὶ λητρὰ νόμιμα, ἔδὲ ἐπὶ δρόμῳ τεχνικῶς θέοντα, ἀχάλινον, ἀδέσποτον. Ἀλλὰ αἰσχροὺν μὲν θέαμα ἵππος ἀφетος, αἰσχροὺν δὲ ἄκρομα ὑβρισιῆς ἔρως. Οὗτός ἐστιν ὁ ἔρως ὁ τὰς κρημνὰς πηδῶν ἕτος ὁ ποταμὸς περῶν, ὁ ξίφος λαμβάνων, ὁ ἄπλων βρόχον^ρ, ὁ μητριά ἐπιτιθέμενος, ὁ προγόνοις ἐπιβλαύων, ὁ παράνομος, ὁ ἐμπληκτος,

finit; fin rationem tollas, temperamentum illud aptum confundis, nihilque aliud, quam morbum, efficis.

5. Sit igitur appetitus quidam animae ipse amor, qui freno indiget, non minus, quam equus generosus. Nam si quocunque volet, animum abire permittes, non aliud agis, ut Homericam imagine utar, quam si equum adultum in campo exsultare ac ferocire sinas; ut nec lauacra petat, quae debet, non cursus a domitore praescriptos exerceat; sed sine habenis, sine villo passim feratur inspectore. Atqui ut ingratum est videre equum solutum, ita foedum audire libidinosum amorem. Hic ille amor est, qui rupes transilit, fluuios tranat, gladios arripit, laqueos necit, nouercam inuadit, insidiatur priuigno, exlex, furiosus,

[ὄμως] ἐστὶ, quod Heinſio mihi- que videtur auctoris manus.

Ibid. τὸ πάθος μὲν ὁμοίως ἐστὶ,] Omnino delendus est articulus, quem non patitur sensus: ut paullo ante, ἡ ὑγεία πάθος τί ἐστὶν etc. non τὸ πάθος. M.

π [ἐπετάραξας] αὐτῆ τὴν συμμετρίαν,] Sic vterque codex, vulgo ἐτάραξας.

Sectio ε'.

ο ἵππον ἀνήκας ἀδηφάγον διὰ

πεδίῳ κροαίνειν] Homerus Iliad. Z. 506.

Ἦς δ' ὅτε τις σατὸς ἵππου, ἀκροήσας ἐπὶ φάτιγῃ, Δεσμὸν ἀποβῆξας θείει πεδίῳ κροαίνων.

Iidem versus repetuntur Il. σ'. 263.

ρ ὁ [ἄπλων] βρόχον,] Vulgo ὁ [ἀνάπλων] βρόχον. Codices id, quod reposuimus, exhibent; et ita loquitur noster infra §. 9.

q ὁ ἄδω-

ὁ ἄδωρος^α. ἔτος ὁ ἐν σκηναῖς τραγωδούμενος, ὁ ἐν μύθοις μισούμενος, μεσὸς Ἐρινύων, μεσὸς δακρύων, οἴμοι βοῶν καὶ σένων, ὀλίγα μὲν εὐτυχῶν, ἐπαιζόμενος δὲ παρὰ τὴν ἀξίαν, καὶ τρεπόμενος παντοδαπὰς τροπὰς καὶ αἰφνιδίως, ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς συντεταμένος^ε, καὶ φλεγμαίνων σῶμα σῶματι ἀναμιγνύειν, καὶ προσφύομενος ἕτε τινα εὐσχήμονα, ἕτε νόμιμον, ἕτε ἐρωτικὴν τῷ ὄντι ξυμφύην. Ἐπισπᾶται δὲ αὐτὸν κάλλος φήμη οἰστρούμενον, ὑπὸ δὲ τῆς ἀγνοίας πλανώμενον.

ς'. Ὁ δὲ τέτρω ἐναντίος, μόνῳ τῷ τίκτοντι εἰς χέ-

fus, intempestius; hic est, quem tragoediae in scenis depingunt, qui in fabulis accusatur, Furiarum plenissimus, plenissimus lacrymarum; hic est, qui lamentatur, qui gemit, qui raro felix est, qui praeter aequum bonumque effertur, mutationi cuilibet est obnoxius, qui subito impetu in voluptates corporis rapitur, qui corpus corpori miscere ardet, qui neque honestum, neque legitimum, neque amatorium vere petit complexum. Quia enim nomen audit pulchritudinis, impellitur; quia veram ignorat pulchritudinem, decipitur.

6. Huic alter, qui contrarius est, sola spe foetus, iuste

q ὁ ἄδωρος.] Heinsio placet ὁ ἄδωρος, eamque lectionem vir ille doctus in sua versione sequitur. Equidem codicum scripturam non moueo; ἄδωρος enim est κακὸς ἄδωρος. Vide Sophoclem in Aiace Flagell. v. 677. et Suidam. Haec autem vox κακὰ δωρούμενον in actiua potestate denotat.

γ τρεπόμενος παντοδαπὰς τροπὰς καὶ [αἰφνιδίως,] ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς [συντεταμένος.] Vulgo τρεπόμενος παντοδαπὰς τροπὰς, καὶ [αἰφνιδίως] ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς [συντεταμένος.] At Reg. et Harleian. αἰφνιδίως exhibent. Συντεταμένος autem, sensu postulante, se mihi probauit. Locus sic est

vertendus: *Mutationibus omnimodis et repentinis obnoxius, corporeis voluptatibus intentus.*

Ibid. αἰφνιδίως ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς συντεταμένος] Ita prior Editio: pro quo conieceram, καὶ ἀφειδῶς — συντεταμένος, immodice intentus, contendens. Aliter Codices de prima voce statuunt. Deinde, pro ξυμφύην, forte ξυμφύειν, quo ducit Participium προσφύομενος. adhaerens cohaesione neque honesta, neque legitima, neque reuera amatoriam. Et mox, ὑπὸ δὲ τῆς ἀγνοίας πλανώμενον. non praecessit μὲν, neque opus est articulo τῆς. forte legendum, ὑπὸ δεινῆς ἀγνοίας. M.

νεσιν τῷ ὁμοίᾳ ἀπὸ ὀρέξεως ἐμφύτῃ μετὰ δικαιοσύνης
 ξυνῶν, καὶ διορίζων τὸ θῆλυ. Οὗτος θεῶν Γαμηλίων
 τε καὶ Ὀμογνίων καὶ Γενεθλίων θεσμός, ἐπὶ πάσῃ
 ζώων φύσει τεταγμένος· τῶν μὲν αὐτομάτων εἰς τὴν
 κοινωνίαν ὑπὸ οἰκείᾳ ἔρωτος ἐν ᾧρα τῶ γεννᾶν ἰόντων
 τῶν δὲ καὶ διὰ τέχνης ἐπιτάτῃ ποιμενικῆς τε, καὶ
 αἰπολικῆς, καὶ βεφόρβῃ, καὶ ἵπποκόμῃ, ζευγνύτων
 ἐκάστων κατὰ φύσιν τὰ αὐτῶν θερέμματα, καὶ δια-
 κρινόντων αὐθις δέει ὑβρεως^ς.

Χωρὶς μὲν πρόγονοι^ς, χωρὶς δὲ μέτασσα,
 Χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαμ.

Ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγγελαιοτρόφος ἐπιτάτις, βασι-
 λικὴ καὶ ποιμενικὴ τέχνη, ἐδεμίαν ἐξεύροισι ἀν' ἄλλην
 ὑβρεως ἀρωγὸν μηχανὴν, πρὶν ἂν τις ἐκὼν εἴξῃ τῶ

ac legitime, naturalique inflammatus cupidine, cum solo fo-
 cundo sexu coit, ut simile producat, gentemque muliebrem
 a nostro separat. Haec est lex, quam Nuptiales, quam Gen-
 tilicii, quam Natalicii constituere diivi, toti animalium naturae
 communis; quorum alia sponte sua, cum ad iustam peruenere
 aetatem, proprii amoris stimulo congregiuntur: alia arte iun-
 guntur, quod a pastoribus, caprariis, bubulcis, equifonibus fieri
 videmus; quorum nemo est, qui non pro naturae ratione, pe-
 cudes suas vel committat, vel rursus segreget; ne in petulan-
 tiam res abeat.

Ibantque seorsim

Iam natae, mediaeque, suis, a matribus, agnae.

Illa vero, quae humano generi praeest, regia ac pastoralis ars,
 nullum nostrae proterviae remedium habet; nisi prius rationi
 homo

Sectio 5^a.

^ς διακρινόντων αὐθις [δέει]
 ὑβρεως.] Vulgo διακρινόντων. Αὐ-
 θις δὲ ὑβρεως. At H. Stepha-
 nus, Heinsio probante, sic le-
 gendum coniecit, ut edidimus.
 Paccius etiam vertit: *discer-*

nentium petulantiae metu. Qua-
 propter is in suo codice repe-
 rit, διακρινόντων αὐθις [δέει] ὑβρεως,
 ac ita diserte repraesentant
 Reg. et Harleian.

^ς Χωρὶς μὲν πρόγονοι,] Odyss.
 γ'. 221.

λόγω^ο, καὶ τὴν ψυχὴν παραδῶ ποιμαίνειν αἰδοῖ καὶ σωφροσύνη. Ὡσπερ γὰρ ἄλλο ἄλλω ζῶον ἀλέξημα ἦκει παρὰ τῆς φύσεως εἰς τὸν αὐτῶ βίον, ὑφ' ἧ σῶζεται, λεσχιν ἀλκή, ἐλάφοις δρόμοι, θῆραι κυσίν, καὶ τῶ μὲν διερωῶ γένει αἱ νήξεις, τῶ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις, τῶ δὲ ἰλυσπωμένῳ οἱ Φωλεοί. ὡς δὲ καὶ τοῖς ἀνθρώποις, τὰ ἄλλα ἐλαττωμένοις τῶν ἀπάντων, (καὶ γὰρ ἀλκὴν ἀσθενέσατοι, καὶ θεῖν βράδιτοι, καὶ ἀνίπτασθαι ἀδύνατοι, καὶ νήχειν ἀσθενεῖς*, καὶ Φωλεύειν ἀμήχανοι) λόγον δὲ αὐτοῖς Θεὸς ἔδωκε πρὸς τὰς ἀπάντων εὐπορίας ἀντίρροπον, ὑποβάλλων αὐτῶ τὴν ἐρωτικὴν ὄρεξιν, ὡς χαλινῶ ἵππον, ὡς τοξότη τὸ ξόν, ὡς οἶακι ναῦν, καὶ τεχνίτη ὄργανον. Ὁ τε ἔν λόγος αὐτὸς

homo cedit, animumque ipse suum verecundiae temperantiaeque, tanquam pastoribus duobus, tradat pascendum. Nam ut reliqua animalia aliud vitae suae a natura praesidium habent, a quo conseruantur; sicut robur leones, cursum cerui, venandi artem canes; quae in aqua viuunt, natant; quae in aere, volant; quae repunt, lustra incolunt: ita et hominibus, qui reliquis omnibus ab aliis vincuntur, (nam et viribus infirmissimi, et cursu sunt tardissimi, volare non possunt, natare vix queunt, lustra sibi non fodiunt) rationem solam, quae pro caeteris omnibus est commoditatibus, Deus concessit; cui appetitum amoris subiecit, sicut equus frenis, sagittario arcus, naus gubernaculo, artifice denique instrumentum subiicitur. Nam et ratio magna
fui

ἢ πρὶν ἂν τις ἐκῶν [εἴξῃ] τῶ λόγῳ,] Vulgo, πρὶν ἂν τις ἐκῶν τῶ λόγῳ. Vnde Dan. Heinsius reponendum censuit πρὶν ἂν τις [εἴκων] τῶ λόγῳ, quod editor Oxoniensis in verba Maximi recepit. Reg. habet πρὶν ἂν τις ἐκῶν [ἡξῶ] τῶ λόγῳ. Harleian. πρὶν ἂν τις ἐκῶν [εἴξῃ] τῶ λόγῳ, quod manifeste verum.

ἢ καὶ νήχειν ἀσθενεῖς,] Sub ultima voce latere aliam aliquam

puto. praecessit enim in hac ipsa sententia ἀλκὴν ἀσθενέσατοι. Vide Diss. IV, 4. vbi idem videtur error in repetitione huius vocis, et eadem γνώμη, iisdem fere verbis: et quod hoc loco dicitur νήχειν ἀσθενεῖς, ibi est νήχειν ἀμβλύτατοι. an hic quoque scribendum νήχειν ἀμβλεῖς? Paulo infra, ἀπειθέσατος ὦν etc. pro ἀπειθήης, vt ἀνέγρασος ante: Superlatiuum pro Positiuo, mo-

αὐτῷ ἀμβλύτατος, ἀνέξατος ὢν ὅ τε ἔρωσ αὐτὸς αὐτῷ
ἐμπληκτότατος, ἀπειθέατος ὢν τῷ λόγῳ. Ἔστι δὲ
ἡ πειθῶ συζυγία ἔρωτος καὶ λόγῳ πρὸς τὸ καλὸν ὀρ-
μαιμένων, καὶ λαμπρευομένων ἐπ' αὐτὸ πολλῶν δρόμων.
Ὁ δὲ οἰόμενος ἐν τῇ σαρκῶν φύσει κατορθώσυχθα τὸ
καλόν, ἡδονὴν κάλλεσ ἀλλάττεται, καὶ ἐξαπατᾶται ὑπ'
αὐτῆς· πιθανὸν γάρ κακὸν ἡδονή, καὶ κολακείας ἀνά-
πλεων.

ζ'. Τῆτο καὶ μειράκιον Τρωϊκὸν βροκόλῃν τέως
καὶ περὶ τὴν Ἴδην πλανώμενον, ἐκ ἀνασχόμενον τὰς οἴκοι
ἡδονὰς, ἐπὶ θάλατταν ἐκ τῶν ὀρῶν καταβιβασάμενον,
εἰς ναῦν ἐνθέμενον, ἐπὶ Πελοποννήσῃ ἐπεραιώσε, ληστὴν
ἔρασην. Οὐ γὰρ ἦν περὶ τὴν Ἀσίαν σῶμα ἄλλο κα-
λόν, ἢ Τρωϊκόν, ἢ Δαρδανικόν, ἢ Ἑλλησπόντιον, ἢ
Λύδιον, ὁμόφωνον τῷ ἔραση, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἡθεσί τε
καὶ νομίμοις τετραμμένον· ἀλλ' ἐπὶ τὴν Σπάρτην καὶ
τὸν Εὐρώταν ἔρχεται κωμασῆς διαπόντιος, ἐξ ὀνείρων

fui parte imbecillior est, nisi amor accedat; et amor furiosior,
nisi rationi obsequatur. Est autem obsequium nihil aliud, quam
amoris simul rationisque coniugium, quae una simulque ad pul-
chrum feruntur, ingentique cursu contendunt. Iam qui id in
corpore sepultum esse putant, voluptatem, in quo falluntur,
pro pulchro sequuntur; malum enim plenum blanditiarum, ac
quod quiduis facile persuadet, est voluptas.

7. Hoc est, quod Troianum adolescentulum, qui semper
in Ida oberrauerat bubulcus, quia voluptates concoquere do-
mesticas non poterat, cum monte suo mare permutare iussit,
nauisque impositum in Peloponnesum transfuegit, praedonem
verius, quam amatorem. Nec enim aliud, si diis placet, pul-
chrum corpus in tota reperiri Asia poterat; non Troicum, non
Dardanicum, non Helleponticum, aut Lydium, quod cum lin-
gua amatoris, cum moribus atque educatione conveniret: Spar-
tam ergo Eurotamque petit, transmarinus grassator, et qui ex
somnia

re Maximi. Deinde, multo clarius scripsisset, καὶ λαμπρευομέ-
νων πολλῶν ἐπ' αὐτὸ δρόμων.

ἐρασις, καὶ ἀδικεῖ τὸν ὑποδεξάμενον, καὶ ἀντίησι,
καὶ διαλύει γάμον Ἑλληνικόν. Ὡς λίχνος ἔρωτος, καὶ
ἀδίκων ἐνυπνίων, καὶ ὀφθαλμῶν πονηρῶν, καὶ ἡδονῆς
ἡγεμόνος πολλῶν κακῶν. Οὕτω καὶ Ξέρξην τὸν μέ-
γαν ἐκείνον, τὸν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς τοῖς Ἑλ-
λησι παραταξάμενον, τοσούτων σωμάτων θεατὴν καὶ
δεσπότην γεόμενον, ἔκ ἐπηγάγετο εἰς ἔρωτά ἐκ Ἰν-
δικῆ κόρης ὑψηλῆς, ἔδὲ Μηδικῆ τιαροφόρος, ἔδὲ Μαρ-
δονικῆ μιτροφόρος γ, ἔδὲ Καρικῆ ὀπλισμένη, ἔδὲ Λυδία
ἄδασα, ἔκ Ἰωνικῆ, ἔκ Ἑλλησποντία· ἀλλ' ἐπὶ Ἀμη-
στριν ἤξεν τὴν τῆ παιδὸς γαμετήν ζ. Ὡς κακίστος ἔρω-

somno amare didicerat: hic hospitem suum laedit, hospes vt
hostis agit, Graecum soluit connubium. O amorem delicatum,
o somnium improbum, o scelestos oculos, multorumque sem-
per malorum voluptatem! Sic etiam magnum illum Xerxen,
qui ad Salaminem Plataeasque cum Graecis congressus est, qui
tot pulchra quotidie spectabat et in potestate habebat corpora,
mouere non potuit, aut in amorem sui pertrahere, foemina
vlla Indica cum proceritate sua, neque Medica cum tiara, ne-
que Mardonica cum mitra, neque Carica cum armis, neque
Lydia cum cantu suo, non Ionica denique vlla, aut Hellelpon-
tica; sed Amestrin filii sui coniugem petit. O improbissimum
amorem,

Sectio ζ'.

γ Μαρδονικῆ μιτροφόρος,] Mar-
dones quidem populus erant
Epiroticus, vt ex Eupolide do-
cet Stephanus. Ii tamen sub
imperio Persico non fuere, sed
Mardi. Mardicis vero foeminis
gestam fuisse mitram non con-
stat. Forsan itaque legendum,
Δαρδανικῆ μιτροφόρος, vt paulo
ante dixit, ἢ Δαρδανικόν, ἢ Ἑλ-
λησπόντιον, ἢ Λύδιον. Phrygiae
dubio procul erant μιτροφόροι.
Earum chorus apud Euripidem
in Hecuba v. 924.

Ἐγὼ δὲ πλάκαμον ἀναδέτοις

[Μιτραίειν] ἔβρυχιζόμεν etc.

Reponi quoque possit *Μυρδονικῆ*
μιτροφόρος, vt voluit cl. Clericus
Silu. Philolog. cap. IX, 3. Ita
κλιτικὸν ἀντὶ ἔθνικοῦ ponetur,
quod non est inusitatum. Ad-
eantur interpretes ad Aeneid.
IV. 216. Magis vero placet
altera coniectura, et sic eam
vocat Ctesias in Persicis cap.
XX. et XLI.

ζ ἐπὶ [Ἀμισριν] ἤξεν τὴν τοῦ
παιδὸς γαμετήν.] Vulgo Ἀμισριν,
at alteram scribendi rationem
seruant codices. Amestris ta-
men Xerxis non erat nurus,

τος, ὅς παραλιπὼν τὰ ἐδάδιμα, ἐπὶ τὰ πικρὰ ἦλθε καὶ ἄβρωτα, ὑπ' ἀκολάστου ἐξουσίας εἰς τὴν τῆς Φιλίῃ δύναμιν ὑβριζέσσης. "Ὅταν γὰρ ψυχῆς ἀφέλης μὲν τὸ εἰδέναι, παράσχη δὲ τὸ δύνασθαι, δίδως τοῖς ἀμαρτήμασιν ἐπιρροὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ δρόμον." Ἀφελὲ Ἀλεξάνδρου μὲν τὴν Πριάμην δύναμιν, καὶ τὸ ἐκεῖ θάρσος, καὶ μένει βυκολῶν, καὶ τὴν Ἑλένην ἐκ ὀνειρώτῃ. Ἀφελὲ Ζέρξου τὴν ἐξουσίαν, καὶ Ἀμιστρὶς ἐκ αἰσχροῦ ἐστὶ, καὶ ἐν ἰδιώταις^b;

ή. Τυραννὶς ἀκόλαστος, ὅταν ἀπῆ μὲν ὁ λόγος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ λιχνεύωσιν ὡς εἰάν ἀφέλης τὴν ἐξουσίαν, ἔτε Κριτόβελος Εὐθυδήμῳ προσκνήσασθαι ἐρεῖ^c, ἔτε

amorem, qui neglectis cibis gratissimis, amarus aduersosque gustui requirit, idque nimiae licentiae vitio, quae amore malo usa est! Quoties enim scientiam demis, potentiam tribuis animo, simul flagitiis accessum licentiamque concedis, ac viam quasi paras. Demas Paridi potentiam Priami, fiduciamque ex eo, boues suos pascet, de Helena ne somniabit quidem. Deme Xerxi licentiam, Amestris et deformis et plebeiae instar erit foeminae.

8. Effert sese regia potestas, si ratio absit, oculi lasciuant. Quibus licentiam si demas, neque Euthydemo affricari Cleobulus,

sed vxor. Vide Herodotum VII. 61. 114. Platonem in Alcib. I. pag. 33. C. et Plutarchum de Superstit. pag. 171. D. Est itaque Maximi μνημονικὸν ἀμάρτημα^a debuit enim, quod recte notauit Heinsius, Artayntam dicere. Adi sis Herodotum IX. 107, 108.

^a καὶ τὸ ἐκεῖ θάρσος] Opinor, καὶ τὸ ἐκεῖθεν θάρσος, et fiduciam ex ea, sc. potentia Priami. sic XXXII, 9. Ὀδυσσεύς — ἀρετὴ σώζει, καὶ τὸ δι' ἐκείνην θάρσος. M.

^b Ἀμιστρὶς [ἐκ] αἰσχροῦ ἐστὶ, καὶ ἐν ἰδιώταις;] Vulgo Ἀμιστρὶς [ὡς]

αἰσχροῦ ἐστὶ, καὶ ἐν ἰδιώταις. A nobis autem stant Reg. et Harleian. vt nos nihil aliud, quam interrogandi notam, addiderimus.

Seçtio ή.

^c οὔτε Κριτόβελος Εὐθυδήμῳ προσκνήσασθαι ἐρεῖ,] In memoriae lapsum denuo cecidit Maximus; nam Euthydemum Critias amauit, non Critobulus, vt Heinsius ex Xenophontis Memor. lib. I. cap. II, 30. prior obseruauit. Pariter errauit noster Differt. XXVII. 3.

d' Αγέ.

Αὐτολύκῳ Καλλίας, ἕτε Ἀγάθωνι Πausανίας^d, ἕτε ἄλλος ἄλλω. Διὰ τῆτο ἐγὼ ἐπαινῶ τὸν Κρητῶν νόμον, καὶ τὸν Ἠλείων μέμφομαι. Τὸν μὲν Κρητικὸν ἐπαινῶ τῆς ἀνάγκης, τὸν δὲ Ἠλείων μέμφομαι τῆς ἐξουσίας. Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν εἶναι^e, Κρητικῶ νεανίσκῳ αἰσχροὺν προσάψασθαι παιδικῶν. Ὁ νόμος κεκραμένε καλῶς σωφροσύνη καὶ ἐρωτι. Τὰ δὲ Ἠλείων ἔλεγω^f, τὰ δὲ Λακεδαιμονίων λέγω. Ἐρᾶ Σπαρτιάτης ἀνῆ^g μειρακίᾳ Λακωνικῆ, ἀλλ' ἐρᾶ μόνον ὡς ἀγάλαματος καλῆ καὶ ἐνὸς πολλοί, καὶ εἰς πολλῶν.

lus, neque Agathoni volet Pausanias, neque alius alii. Hoc est, cur legem Cretensium laudem, Eleorum damnem. Cretenses necessitatis causa laudo, Eleorum reprehendo licentiam. Iuveni Cretensi turpe habetur non amare, iuveni Cretensi turpe habetur amore pueri sese inquinare. O legem castitate simul et amore pulchre temperatam! De Eleis nihil dico, de Lacedaemoniis loquor. Amat Spartiata puerum Laconicum, sed non secus, quam pulchram imaginem; amant vnum multi, vnus

^d Ἀγάθωνι Πausανίας] Vide sis Aelianum, et eius interpretes, V. H. II, 21.

^e Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν εἶναι] Paccius vertit: *Cretensem adolescentulum turpe est amabilem non esse*; quocirca legit ἀνέραστον εἶναι. Et ἐραστον quidem dat Harleian. Ἐραστὴν tamen loco non mouerim, sed dubio procul excidit negandi particula. Reponas igitur velim: *Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν [ἐκ] εἶναι: Cretensi adolescentulo probrosum putatur, si non ametur.* Cretum mores amatorios fufse refert Strabo lib. X. p. 739. seqq.

Ibid. Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν εἶναι] Deest Negatiua,

ἐραστὴν [μὴ, vel ἐκ] εἶναι. Et ita tandem Cl. *Dauisius*. Caeterum προσάψασθαι est id, quod Latinorum *tangere*, sensu nequiore. vnde erudite Propertius II, 25.

Lynceum, tunc meam potuisti tangere curam? hoc est ἐτόλμης προσάψασθαι τῶν ἐμῶν παιδικῶν? M.

^f τὰ δὲ Ἠλείων ἔλεγω,] Ob παιδερασίαν Elei male audierunt. Vide Libanium tom. II. Orat. XIX. pag. 501. et Platonem Sympof. pag. 319. B.

^g Ἐρᾶ Σπαρτιάτης ἀνῆ] Ad eantur interpretes ad Aeliani V. H. III. 12. et Nic. Cragius de Rep. Laced. lib. III. tab. VII. Instit. XI.

b κοινῶ

Ἡ μὲν γὰρ ἐξ ὕβρεως ἡδονὴ ἀκοινωνήτος πρὸς ἀλλή-
λους· ὁ δὲ ἐξ ὀφθαλμῶν ἔρως κοινωνικὸς μόνον^h, καὶ
ἐπὶ πάσας ἐξικνύμενος φύσεις ἐρωτικὰς. Τί γὰρ αὖ
εἶη ὀφθαλμικότερον τῆς Ἡλίου, καὶ ἐρασιῶν πολυαρκέστερονⁱ;
ἀλλ' ὅμως ἐρωσὶν Ἡλίου οἱ πάντων ὀφθαλμοί^k.

θ'. Ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἰταλιώταις ἔφηβος ἦν καλός,
καὶ νόμος καλός, καὶ ἐρασιῶν πονηροί· ἐρᾶν μὲν ἡναγ-
κάζοντο ὑπὸ τῆς κάλλους, ἐργοντο δὲ ὑπὸ τῆς νόμου
κακῶς ἐρᾶν· οἰστρούμενοι δὲ ὑπὸ τῆς πάθους πρὸς τὴν
ὑβριν, τὸν μὲν ἔφηβον εἰς ἐπεισαν, (νόμιμος γὰρ ἦν)
ἤξαν δὲ οἱ δυσυχεῖς ἐπὶ βρόχον^l πάντες ἐξῆς. Ἄξιον

vnus multos. Voluptas libidinosa quippe societatem non ad-
mittit; amor, qui ex adspectu venit, vere socialis est, seseque
ad omnia, quae amari possunt, extendit. Quid ipso sole pul-
chrius? quid pluribus sufficit amatoribus? et tamen solem di-
ligunt omnium oculi.

9. Locris, Italiae vrbe, pulcher erat puer, pulchra lex, ama-
tores improbi: quos forma pueri in amorem pertrahebat, inho-
neste contra amare lex vetabat; cumque impulsu amoris ad
explendam stimulantur libidinem, nec quod volebant a puero
impetrare possent, (honestus enim erat) suspensio omnes vitam
finierunt.

^h κοινωνικὸς μόνον.] Immo, μό-
νος. solus amor, qui ex intuitu
venit, communionem admittit.
Vide praecedentem senten-
tiam, quae huic opponitur, et
in qua pro ἀλλήλων legendum
puto ἄλλως, sensu ita postulan-
te. μόνος quoque hoc loco signi-
ficare potest maxime omnium,
praecipue: et ex positione eius,
et iis, quae sequuntur, ita vo-
luisse Maximum opinor. M.

ⁱ ἐρασιῶν πολυαρκέστερον.] Vul-
go ἐρασιῶν [πολλοῖς] ἀρκέστερον. Reg.
ἐρασιῶν πολυαρκέστερον. Harlejan.
ἐρασιῶν πολυαρκέστερον. Quod cum
plane verum sit, id recepi.

^k ἀλλ' ὅμως ἐρωσὶν Ἡλίου οἱ πάν-
των ὀφθαλμοί.] Legendum puto
ἐρωσὶν ἥλιον etc. quod ex Argu-
mento, et vocibus ἀλλ' ὅμως,
manifestum videtur. Dixerat
supra, oculis tenus patere et
communes esse res pulchras,
probat hoc ab exemplo Solis.
Sol, inquit, pulcherrimus est,
et multis amatoribus sufficit:
et tamen, [ἀλλ' ὅμως] quamvis
pulcherrimus sit, et multos
amatores habeat, licet caete-
ris omnibus illum adspicere et
intueri. M.

Sectio θ'.

^l ἤξαν δὲ οἱ δυσυχεῖς ἐπὶ βρό-
χου]

μὲν θανάτου· τί γὰρ δεῖ ζῆν ἄνδρα μηδὲ ὀφθαλμῶν ἀνεχόμενον; Ἄγαλμα μὲν τις ἰδὼν, καὶ ἐπαιέσας τὸ κάλλος, εἴ ἐδεήθη βρόχου· ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδὼν ἵππικὸς ἀνὴρ, καὶ τῷ κάλλει ἐπαιέσῃ, καὶ κλῆσασθαι μὴ δυνήθη, εἰ δεῖται βρόχου· ἐξαρκεῖ δὲ καὶ τῷ γεωργῷ, καὶ ἐν γειτόνων ἰδὼν φυτὸν καλόν, ἢ ὄψις αὐτή· ἐξαρκεῖ καὶ τῷ θηρευτῇ, καὶ παρ' ἄλλω ἰδὼν σκύλακα ὠραῖον, ἢ ὄψις αὐτή· καὶ εἰδὲς τέτων θανάτου δι' ἀπορίαν τῶν κλημάτων. Ἐρῶσι καὶ οἱ φιλοχρήματοι

finierunt. Digni hac morte mehercule: cur enim vivat homo, cui male cum suis sibi oculis convenit? Qui statuam videt, eiusque laudat pulchritudinem, non recurrit ad laqueum; et eques, qui equum videt, et a forma laudat, nec tamen consequi potest, non remedium a recte petit; sufficit agricolae, si in agro vicini sui pulchram plantam videat, adspectus ipse; sufficit venatori, si apud alium pulchrum catulum videt, hoc ipsum, quod videt: nec quisquam horum est, qui mortem optet, si consequi, quod videt, non possit. Amant vehementius aurum avari, quam

amatores

χον] Perizonius ad Aeliani V. H. III. 42. maault ἤξαν. Sed Reg. a vulgata non recedit, quae satis est commoda. Harleian. ἤτλοντο δὲ. Vnde forsitan reponendum, ἤτλοντο δὲ οἱ δυσυχεῖς ἐπὶ βρόχον. Etymologus: ἄττεσθαι, τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδῆν.

Ibid. ἤξαν — ἐπὶ βρόχον] Codex Harl. ἤτλοντο. vnde *Dausius* ἤτλοντο. sed a manu ultima Maximi fuisse puto ἤξαν, prout legitur in Cod. *Regio*, qui secundam et emendatam Nostrī scripturam adseruare solet. ita VII, 5. p. 71. Ὅποταν δὲ ἤξη ψυχὴ ἐπὶ πρᾶγμα ἐσὼς καὶ ἀμολογημένον. supra, hac Dissert. sect. 7. ἐπὶ Ἄμηντιν ἤξε τὴν τοῦ παιδὸς γαμετήν. Si abesset ἐπὶ, optime legi posset ἤσαν βρόχον, vt

infra loquitur. sed recte habet Vulgata. M.

m ἐν γειτόνων] H. Stephani Mf. ἐν γειτόνω, vnde fecit ἐν γειτόνος vir ille doctus. At Reg. et Harleian. ἐν γειτόνων, quo modo locum recte restituit P. Leopardus Emend. XVIII. 28.

n ἐξαρκεῖ καὶ τῷ θηρευτῇ,] Vulgo ἐξαρκεῖ [δὲ] καὶ τῷ θηρευτῇ. Voculam vero secundam non agnoscunt codices, quapropter eam furcillis eiecimus.

o σκύλακα [ὠραῖον,] Vulgo σκύλακα ὄρμαιον. Reg. ὄρμαιον, quod vero proximum: nam rescribas oportet ὠραῖον, vt quidem dat Harleian. ac ita reposuit Heinsius, praeunte Paulo Leopardo Emend. XVIII. 28.

p δι' ἀπορίαν τῶν κλημάτων. Ἐρῶσι

χρυσῶ μᾶλλον, ἢ οἱ ἐρασαὶ σωμάτων, καὶ συγκατα-
 ρύττεσθαι ἐθέλῃσι τῷ χρυσῷ μᾶλλον, ἢ τοῖς σώμασι
 οἱ ἐρασαί· ἀλλ' ἐδεῖς θανάτῳ τῶν, εἰ μὴ τύχη
 χρυσῶ. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πέρσης βασιλεὺς ἤψε βρόχον,^q
 ἀτυχήσας χρυσίῳ, ὁ πάντων χρηματισῶν ἀκορροῦστα-
 τος καὶ ἐπιμανέσατος, ὃς ἄρχων τοσαύτης γῆς^r, καὶ ἐν
 τοσαύταις ἡδοναῖς Φυρόμενος, ὅσαι πληρῶσι βασιλέως
 ἀκολάστῃ ὀρέξει, ἐπεβέβησε νεκρῶ τάφῳ. Φήμη δὲ
 αὐτὸν ἐπεσπάσατο χρυσῶ κατορωρυγμένῃ σὺν τῷ νε-
 κρῷ, καὶ ἐτυμβωρύχει ὁ μέγας βασιλεὺς τὴν τιάρην
 ἔχων^s, καὶ τὸν μὲν χρυσὸν ἔχ' εὗρεν, ἐπίγραμμα

amatores corpora; mallent sepeliri vna cum auro avari, quam
 cum corporibus amantes: nec tamen quisquam avarus a morte
 remedium petit, si non consequatur aurum. Sicut nec ipse
 Persarum rex, quo nullus negotiator vnquam magis inexplebi-
 lis fuit, aut furiose avarus, laqueum parauit sibi; qui cum tot
 terris imperaret, tot in voluptatibus, quot explendae luxuriosis-
 simi cuiusque regis cupidini sufficere debebant, volutaret sese,
 mortui hominis tumulo infidiatus est. Aurum enim audierat
 cum mortuo sepultum esse, atque ita magnus rex cum tiara sua
 sibi sepulcrorum perfossor factus est; et aurum quidem non in-
 venit,

Ἐρῶσι καὶ οἱ φιλοχρήματοι] Vulgo pessime distinguunt: δι' ἀπορίαν. τῶν κλημάτων ἐρῶσι καὶ etc. Nos ex re ipsa, fideque codicis Harleiani, veram posuimus interpunctionem.

q ὁ Πέρσης βασιλεὺς ἤψε βρόχον,] Legi queat, ὁ Πέρσης ἤψε βρόχον, deleta voce superuacanea; nam Persarum rex passim vocatur ὁ Πέρσης. Vide modo Xenophontem de Agesilao cap. I. 8. cap. II. 1, 28. et Herodianum VI. II, 13, 15. Forfan tamen nihil est mutandum: nam Πέρσης ἐπίσκοπος pari ratione dicitur Eusebio de Vita

Constantini III. 7. et περὶ τῶν ἐν σκόπων ἱερῶν κρήμα IV. 43.

r ἄρχων [τοσαύτης] γῆς,] Sic optime Mf. Harl. Vulgo ἄρχων [αὐτῆς] γῆς.

Ibid. ὃς ἄρχων αὐτῆς γῆς,] Lege, τοσαύτης γῆς, vt supra, τοσαύτων σωμάτων θεατὴν καὶ δεσπότην γενόμενον. Plutarchus Conu. sept. Sap. p. 151. βασιλεύων τοσαύτων ἀνδρώπων Ἀμμοῖς. Quem admodum conieceram, editum video M.

s ἐτυμβωρύχει ὁ μέγας βασιλεὺς τὴν τιάρην ἔχων, καὶ τὸν μὲν etc.] Lege et distingue: ἐτυμβωρύχει ὁ μέγας βασιλεὺς, ὁ τὴν τιάρην ἔχων.

δὲ ἐνδοθεν ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁ νεκρὸς λέγει Ὡ πάντων ἀνθρώπων ἀπληστότατε, ὅς ἔτλης νεκρῶν θίγειν δι' ἔρωτα χρυσῶν. Τῆτο εἶποι ἂν καὶ Ἕλληνας λόγος πρὸς Ἕλληνας ἀνδρα ἐπὶ ὕβρει σαρκῶν ὑπ' ἀκορέσει ἐπιθυμίας ὁρμηθέντα, ὅταν αὐτὴν ἐπισπάσῃται φήμη κάλλους καταρρωγυμένον ἐν σώματι. Ὡ πάντων ἀνθρώπων ἀνοητότατε, νεκρὸν ἀνορύτῃς· ἔ γὰρ ἂν ἔτλης θίγειν σαρκῶν

venit, sed inscriptionem eiusmodi ex persona mortui: *Male tibi sit, mortalium avarissime, qui propter auri amorem mortuum tangere ausus es. Idem merito dicat Graecus Graeco homini, qui pulchritudinis causa, quam in corpore sepultam esse putat, ad explendam insatiabilem animi libidinem fertur: Quid vis tibi, hominum dementissime, qui mortuum effodias? neque enim aliter*

ἔχων. καὶ τὸν μὲν etc. Emphaticus admodum est iste Articuli usus, et Indignitatem auget. apposite Synesius περὶ βασιλ. p. 13. in pulcherrima historia de Carino Imp. Romano, et Rege Persarum: ἀφικέσθαι δὲ (λέγεται) τὸν βασιλέα τὸν ἀλαζόνα, κατοβρώδησαντα, πάντα εἴκειν ἔτοιμον ὄντα, τὸν ἐν τιάρῃ καὶ κανδύϊ, τῷ μετὰ χιτῶνος φαύλων ἐρίων, καὶ πύλῳ. Paris emphaseos, et si diuerso modo, idem articulus Heb. VII, 4. ἢ καὶ δεκάτην Ἀβραάμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκραθίνων, ὁ πατριάρχης. vbi Abraami Dignitas per articulum denotatur. vide et Ioannem XIII, 13. 14. et sect. 7. huius Dissert. de Xerxe, τὸν μέγαν ἐκείνον, τὸν ἐν Σαλαμῖνι etc. Mox, pone ὑποσημῆν post τάφῳ. M.

τ τὸν μὲν χρυσὸν ἔχ' εὔρεν, ἐπίγραμμα δὲ] De Nitocridis sepulcro loquitur, quod effodit

Darius. Vide Herodotum lib. I. cap. 187. Hoc in Semiramidis monumento contigisse narrant alii, quos indicabit Petr. Pantius ad Apostolii XII. 90. Thefauros autem cum mortuis olim condi solitos abunde liquet. Adi, si nescis, Ioan. Kirchmannum de Funer. III. 24.

ἢ ὑπ' ἀκορέσει ἐπιθυμίας] Mallem ἀκολάσει. sic ἀκολάσει ἐξουσίας sect. 7. et ἀκολάσει ὀρέξεις, paulo ante, hac sectione: ita enim scribendum puto pro ἀκολάσει, sc. βασιλείας. Philo *Vit. Mos.* lib. II. p. 447. δι' ὧν αἱ ἀκόρετοι γαστρὸς ἡδονῇ συναύξονται pro ἀκόρετοι optimus Codex *Florent.* habet ἀκόρατοι vnde reponendum ἀκόλατοι vt apud Heliodorum *Aethiop.* III, 16. ἡδονῶν ἀκολάτων ὑπηρετίς. et *Nostrum* XXXVI, 6. δῆλον λέγεις ἀκολάτων ἡδονῶν. M.

κ σ'ς

ἄρρενος, ἀδικία χρέματος σαρκὶ ἄρρενι. Ἄδικος ἢ μίξις, ἄγονος ἢ συνουσία ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμος ἀροῖς. Μετένεγκε τὰς εὐφοροσύνας ἐπὶ τὴν φύσιν, τρέψον ἐπὶ τὴν γεωργίαν τὰς ὀφθαλμῶν, ἐγκάρποις ἡσθήσι ἡδοναῖς.

Ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὀληται.

aliter corpus viri tangere auderes, quod a viro tangi nefas est. Scelestus est ilte coitus, infœcundus complexus; in faxis feris, arenam aras. Ad ea, quae natura praescribit, voluptatem conuerte tuam; ad veram agriculturam oculos conuerte: voluptas te delectet, sed non sterilis:

Ne stirps intereat posthac sine femine nobis.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Ζ'.

Ἐτι περὶ ἔρωτος.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος^a, λέγει περὶ τῶν αὐτῶν ἀσμάτων ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν ὥδην, ἐν ἣ περὶ τῆς Ἑλένης εἰπεῖν φησὶν ἐκ ἀληθῶν λόγων ἀναμάχεται ἔν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον.

DISSERT. XXVII.

De eodem amore.

Non est verus sermo ille, alibi in odis suis poeta Himeræus ait; ubi priorem, in qua falsa de Helena scripsisse se fatetur, reuocat: quare nouo praeconio prius illud vituperium euertit.

Ego

x Ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὀληται.] Apud Homerum Iliad. τ'. 303. legitur.

[Ὁφρα] μὴ ἄσπερμος γενεὴ [καὶ ἄφαντος] ὀληται.

Maximus igitur, labante memoria, nonnihil in verbis immutauit.

Seçtio á.

a. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος,] Stephi-

chori verba sunt. Plato in Phaedro p. 343. Στησίχλωρος τῶν ὀμμάτων σεργεῖς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν — ἄτε μισθὸς ἂν ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθύς. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος ἄτος οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσελμοῖς, εὐδ' ἴκεο Πέργαμα Τροίας. Ποίησας δὲ πᾶσαν τὴν καλυμένην παλινοῦσαν παραχρημα ἀνέβλεψεν. Rem narrant Iſocrates